

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 448/2024-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Evou Hencovskou, advokátkou, Bajzova 2, Košice, proti súhlasu prokurátora Okresnej prokuratúry Košice II z 11. marca 2024 s príkazom na prehliadku iných priestorov a pozemkov vydaným vyšetrovateľom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odboru kriminálnej polície ČVS: KRPZ-KE-OKP1-608-001-V/2024 z 11. marca 2024, proti príkazu na vydanie počítačových údajov vydanému prokurátorom Okresnej prokuratúry Košice II sp. zn. 3Pv 163/21/8803 z 11. marca 2024 a proti upovedomeniu prokurátorky Krajskej prokuratúry v Košiciach č. k. 1 KPt 342/21/8800-35 z 20. mája 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 8. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1 a 3, čl. 22 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 10 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 3, čl. 13 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) súhlasom prokurátora okresnej prokuratúry z 11. marca 2024 s príkazom na prehliadku iných priestorov a pozemkov vydaným vyšetrovateľom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odboru kriminálnej polície (ďalej len „policajta“) ČVS: KRPZ-KE-OKP1-608-001-V/2024 z 11. marca 2024, príkazom prokurátora okresnej prokuratúry na vydanie počítačových údajov sp. zn. 3Pv 163/21/8803 z 11. marca 2024 a upovedomením prokurátorky krajskej prokuratúry č. k. 1 KPt 342/21/8800-35 z 20. mája 2024.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že na základe oznámenia sťažovateľa bolo uznesením policajta ČVS: KRP-63/1-VYS-KE-2021 z 10. mája 2021 podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté

trestné stíhanie vo veci pre obzvlášť závažný zločin vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1, 2 písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Po vykonaní dokazovania v prípravnom konaní policajť uznesením ČVS: KRP-63/1-VYS-KE-2021 z 30. júna 2023 rozhodol o zastavení trestného stíhania vo veci obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1, 2 písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Na podklade sťažovateľom podanej sťažnosti podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku prokurátor uznesením sp. zn. 3Pv 163/21/8803 z 13. októbra 2023 zrušil uznesenie policajť ČVS: KRP-63/1-VYS-KE-2021 z 30. júna 2023 a prikázal mu vo veci znova konať a rozhodnúť.

3. Po vrátení veci policajť vydal príkaz na prehliadku iných priestorov a pozemkov ČVS: KRPZ-KE-OKP1-608-001-V/2024 z 11. marca 2024, a to na podklade súhlasu prokurátora okresnej prokuratúry z 11. marca 2024, ktorý zároveň sám vydal príkaz na vydanie počítačových údajov č. k. 3Pv 163/21/8803-162 z 11. marca 2024. Keďže sťažovateľ považoval oba vydané príkazy za nezákonné a porušujúce jeho práva, podal 25. marca 2024 žiadosť o preskúmanie postupu prokurátora (doplnenú podaniami z 27. marca 2024 a 2. apríla 2024), na podklade čoho ústavný súd ním podanú ústavnú sťažnosť z 13. mája 2024 svojím uznesením č. k. IV. ÚS 319/2024-19 z 25. júna 2024 odmietol.

4. Ústavný súd v uznesení č. k. IV. ÚS 319/2024-19 z 25. júna 2024 konštatoval, že sám sťažovateľ uviedol, že 25. marca 2024 podal žiadosť o preskúmanie postupu prokurátora okresnej prokuratúry pri poskytnutí súhlasu na vydanie príkazu policajť na prehliadku iných priestorov a pozemkov ČVS: KRPZ-KE-OKP1-608-001-V/2024 z 11. marca 2024, ako aj príkazu prokurátora okresnej prokuratúry na vydanie počítačových údajov č. k. 3Pv 163/21/8803-162 z 11. marca 2024, ktorú adresoval krajskej prokuratúre podľa § 210 Trestného poriadku, ktorá dosiaľ nebola vybavená. K tomu ústavný súd v uznesení č. k. IV. ÚS 319/2024-19 z 25. júna 2024 uviedol, že „Predmetný právny prostriedok ochrany bol zavedený zákonom č. 40/2024 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony s účinnosťou od 15. marca 2024, na základe ktorého bola v § 210 Trestného poriadku doplnená možnosť domáhať sa ochrany svojich práv žiadosťou o odstránenie prieťahov alebo iných nedostatkov v postupe prokurátora pri vykonávaní jeho pôsobnosti v prípravnom konaní, ktorú vybavuje prokurátor bezprostredne nadriadenej prokuratúry, ktorý je povinný žiadosť preskúmať a o výsledku žiadateľa upovedomiť.“. Na podklade tejto procesnej aktivity ústavný súd v uznesení č. k. IV. ÚS 319/2024-19 z 25. júna 2024 uzavrel, že «Sťažovateľ uplatnením uvedeného opravného prostriedku sám deklaroval, že považuje orgány prokuratúry za orgány s relevantnou pôsobnosťou, pričom ústavnú sťažnosť podáva len „pre právnu istotu“, čo nie je akceptovateľný postup. Sťažovateľ sa nemôže obrátiť s opravným prostriedkom na iný orgán verejnej moci a zároveň s ústavnou sťažnosťou na ústavný súd, keď oba procesne oslovené orgány môžu dospieť k rôznym záverom o tej istej otázke vo vzťahu k identickému preskúmanému rozhodnutiu alebo postupu (vrátane otázky pôsobnosti orgánu konajúceho paralelne s ústavným súdom). Uvedené prichádza do úvahy a právomoc ústavného súdu môže byť prípadne založená len pri prieskume postupu alebo rozhodnutia orgánu, na ktorý sa sťažovateľ finálne (naostatok) obrátil, ústavným súdom. Inými slovami, ústavný súd nemôže hodnotiť, či bola procesná iniciatíva sťažovateľa (predchádzajúca ústavnej sťažnosti alebo súbežná s ňou) orientovaná správne (zákonne v dimenzii ústavnej udržateľnosti), inak ako prieskumom reakcie dotknutého orgánu na prostriedok nápravy uplatnený sťažovateľom proti tomuto orgánu (zásada subsidiarity právomoci ústavného súdu

chronicky zdôrazňovaná v jeho judikatúre). Prieskumná právomoc krajskej prokuratúry návrhovo konštituovaná sťažovateľom je teda určujúca pre vylúčenie právomoci ústavného súdu preskúmať identické rozhodnutia (oba napadnuté príkazy), keďže predchádza jeho právomoci, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.».

5. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 8. augusta 2024 opätovne domáha preskúmania súhlasu prokurátora okresnej prokuratúry z 11. marca 2024 s príkazom policajta na prehliadku iných priestorov a pozemkov vydaným pod ČVS: KRPZ-KE-OKP1-608-001-V/2024 z 11. marca 2024, príkazu prokurátora okresnej prokuratúry na vydanie počítačových údajov sp. zn. 3Pv 163/21/8803 z 11. marca 2024, zároveň sa domáha aj prieskumu upovedomenia prokurátorky krajskej prokuratúry č. k. 1 KPt 342/21/8800-35 z 20. mája 2024 týkajúceho sa postupu (súhlasu a príkazu) prokurátora okresnej prokuratúry.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti vo vzťahu k súhlasu prokurátora okresnej prokuratúry s príkazom policajta z 11. marca 2024 (kontextuálne a obsahovo vo vzťahu k príkazu policajta), vo vzťahu k príkazu prokurátora z 11. marca 2024, ako aj vo vzťahu k upovedomeniu prokurátorky krajskej prokuratúry v súhrne konštatoval, že orgány činné v trestnom konaní postupovali v trestnom konaní v rozpore s Trestným poriadkom a zákonom č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, keďže mu ako obeti trestného činu neposkytli právnu ochranu, postupovali neefektívne a neúčelne, vydaním nezákonných a nelegitímnych príkazov zasiahli do jeho súkromia. Samotné príkazy sú nelegitímne, nelegálne, nedôvodné a neproporcionálne a ich vykonaním došlo k neústavnému zásahu do sťažovateľom v petite podanej ústavnej sťažnosti označených základných práv.

7. Osobitne vo vzťahu k príkazu policajta a probovanému súhlasom prokurátora okresnej prokuratúry sťažovateľ namietal, že bol vydaný v utajovanom režime, pričom on sám poskytol orgánom činným v trestnom konaní všetku potrebnú súčinnosť v súvislosti s ním podaným trestným oznámením už v roku 2021 a opakovaním tohto príkazu 12. marca 2024 orgány činné v trestnom konaní len naprávali svoje pochybenia, ktorých sa dopustili pri výkone prehliadky už v roku 2021, keď nevykonali prehliadku garáže. Príkaz policajta na prehliadku nebol riadne odôvodnený a medzi výrokom a jeho odôvodnením existoval rozpor v tom, aké priestory majú byť predmetom prehliadky, t. j. či kancelárske priestory vo vlastníctve sťažovateľa (uvedené vo výroku príkazu) alebo spoločné priestory garáže, resp. iné priestory (uvedené v odôvodnení príkazu). Navyše, samotný príkaz nikde neobsahuje údaj o tom, že prehliadka má byť vykonaná v priestoroch notárskeho úradu. Z príkazu policajta nie je možné vyvodit', čo je dôvodom výkonu prehliadky (ktorá už bola raz vykonaná v roku 2021), resp. že dôvodom výkonu prehliadky je zaistenie logovacích záznamov záznamového zariadenia nachádzajúceho sa v kancelárskych priestoroch na [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ] vo vlastníctve sťažovateľa. Z tohto dôvodu jeho vydania nebol príkaz policajta ani nevyhnutný, keďže sťažovateľ nikdy neodmietol udeliť súhlas so zaistením logovacích záznamov záznamového zariadenia a ani nebol o udelenie súhlasu pred dorúčením príkazu a samotnou prehliadkou požiadaný zo strany orgánu činného v trestnom konaní, resp. príslušníkov

policajného zboru vykonávajúcich prehliadku. Navyše, z fotodokumentácie o tomto procesnom úkone, teda zápisnice o vykonaní prehliadky je zrejmé, že prehliadka sa týkala aj kancelárskych priestorov, ktoré evidentne už boli predmetom prehliadky v roku 2021, teda prehliadka sa netýkala len garáže, ale aj kancelárskych priestorov, z čoho vyplýva, že bola vykonaná vo väčšom zábere, než znel samotný príkaz policajta. Navyše, sťažovateľ poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (Gillow z 24. 11. 1986, § 46, Niemietz zo 16. 12. 1992, § 29)] namietal, že príkaz mal byť vydaný nie policajtom za jeho aprobácie prokurátorom okresnej prokuratúry, ale súdom, pretože predmetom prehliadky boli kancelárske priestory slúžiace aj ako obydlie. Sťažovateľ považoval za rozporné s judikatúrou ESLP (Gutsanovi proti Bulharsku), ak sa súhlas prokurátora okresnej prokuratúry s prehliadkou nachádza na tej istej listine, ako je samotný príkaz policajta.

8. Vo vzťahu k samotnému príkazu prokurátora sťažovateľ poukázal na to, že účelom vykonania tohto príkazu bolo vydanie kamerových záznamov z 30. apríla 2021 až 2. mája 2021, logovacích záznamov záznamového zariadenia, z ktorého boli exportované obrazové záznamy predložené do trestného konania. Sťažovateľ považuje požiadavku vydania kamerových záznamov z 30. apríla 2021 až 2. mája 2021 za absurdnú pre značný časový odstup takmer 3 rokov od spáchania skutku, ako aj z dôvodu odovzdania kamerových záznamov policajtovi konajúcemu vo veci jeho trestného oznámenia už 14. mája 2021. Navyše vydanie logovacích záznamov záznamového zariadenia, z ktorého boli exportované obrazové záznamy predložené do trestného konania, do vyšetrovacieho spisu nebolo dôvodné. Potrebu vydania logovacích záznamov záznamového zariadenia orgány činné v trestnom konaní odôvodňovali závermi odborného vyjadrenia znalca č. 233/2023 z 1. marca 2024, ktorý pripisoval zmenu časovej pečiatky manipulácii so záznamovým zariadením nachádzajúcim sa v kancelárskych priestoroch na [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ]. Táto potreba podľa sťažovateľa nebola daná, keďže orgány činné v trestnom konaní nepreverili iné možnosti pozmenenia časovej pečiatky pred vydaním samotného príkazu prokurátora, napríklad výsluchom samotného znalca, ktorý by ozrejmil iné možnosti pozmenenia časovej pečiatky. Pozmenenie časovej pečiatky v priestoroch na [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ] bolo prakticky vylúčené analýzou kamerových záznamov z [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], keď bolo zrejmé, že sťažovateľ sa do kancelárskych priestorov v inkriminovanom čase, t. j. 30. apríla 2021 v čase o 14.45 h, ani nedostavil, a teda ani nemohol manipulovať so záznamovým zariadením. Manipulácia so záznamovým zariadením v kancelárskych priestoroch na [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ] bola teda prakticky vylúčená a aj napriek tomu sa prokurátor okresnej prokuratúry rozhodol nariadiť vydanie logovacích záznamov záznamového zariadenia a v dôsledku toho museli príslušníci Policajného zboru vykonať prehliadku iných priestorov a pozemkov. Manipuláciu so záznamovým zariadením v kancelárskych priestoroch na [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ] má podľa sťažovateľa vylučovať aj úradný záznam policajta z 26. júna 2024, keď bolo zistené, že nechýba žiaden kamerový záznam, a teda manipulácia so záznamovým zariadením by bola úplne nelogická a zbytočná a na účely vyšetrovania úplne irelevantná.

9. Sťažovateľ vzdoroval príkazu policajta a prokurátora okresnej prokuratúry postupom podľa § 210 Trestného poriadku, ktorého výsledkom bolo upovedomenie prokurátorky krajskej prokuratúry č. k. 1 KPt 342/21/8800-35 z 20. mája 2024, s ktorého závermi sa sťažovateľ nestotožnil. Sťažovateľ nesúhlasí so závermi prokurátorky krajskej prokuratúry, ktorá preskúmaním napadnutých príkazov nezistila žiadne procesné pochybenia, pričom nezistenie týchto pochybení

nijako konkrétne nezdôvodnila, teda žiadnym spôsobom nevysvetlila ani to, prečo považuje úkony na preverenie skutočností týkajúcich sa vydania veci vykonané po takmer troch rokoch od vydania veci za úkony vykonané včas. V naznačenom smere sťažovateľ zastáva názor, že orgán činný v trestnom konaní je povinný svoje právne závery, ku ktorým dospel, náležite odôvodniť, keďže vysvetlenie konkrétnych úvah vedúcich k výslednému stanovisku má byť odrazom toho, že orgán činný v trestnom konaní sa dôkladne zaoberal všetkými právne relevantnými a riadne uplatnenými námietkami. S ohľadom na uvedené sťažovateľ považuje upovedomenie prokurátorky krajskej prokuratúry za nedostatočné, bez jasných a zrozumiteľných odpovedí na ním uplatnené a dôvodné námietky.

10. V konkrétnej rovine sťažovateľ namieta postup prokurátora okresnej prokuratúry, ktorý len svojím podpisom vyjadril súhlas s príkazom policajta na prehliadku iných priestorov, pričom (i) tento postup prokurátora okresnej prokuratúry mal byť posúdený v kontexte záverov rozhodovacej činnosti ESLP (Gutsanovi proti Bulharsku) tak, že udelenie súhlasu len vo forme podpisu nie je výsledkom postupu, ktorému by predchádzalo riadne preskúmanie zákonnosti a nevyhnutnosti prijatého opatrenia, (ii) v príkaze nie je uvedené, že priestory na [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ] sú sídlom notárskeho úradu, pričom poznámku o tom nie je možné zapísať v katastri nehnuteľností, ale táto mala byť preverená príslušníkmi Policajného zboru pred výkonom prehliadky vrátane overenia tejto skutočnosti na webovej stránke notárskej komory, (iii) prokurátorka krajskej prokuratúry sa nijako nevyjadrila k námietke o potrebe vypočutia súdneho znalca v čase pred uskutočnením samotnej prehliadky s ohľadom na to, že vypočutie znalca predstavuje menej invazívny prostriedok (menej invazívny zásah do sťažovateľom uplatnených základných práv) na zistenie skutočností dôležitých pre trestné konanie ako výkon prehliadky iných priestorov, (iv) prokurátorka krajskej prokuratúry nijako nevysvetlila vznik dôkaznej potreby zabezpečenia pôvodného kamerového záznamu zo záznamového zariadenia kamerového systému oproti známej skutočnosti nachádzajúcej sa vo vyšetrovacom spise o tom, že pôvodný kamerový záznam bol predložený policajtovi do vyšetrovacieho spisu už 14. mája 2021, (v) prokurátorka krajskej prokuratúry klamlivo interpretuje obsah zápisnice o trestnom oznámení, keď tvrdí, že z nej má vyplývať, že páchatel skutku ostal v garáži, oproti skutočnému obsahu výpovede sťažovateľa, že páchatel asi ostal v garáži, a v nadväznosti na to sťažovateľ nechápe, na aký účel bola vykonaná prehliadka aj kancelárskych priestorov, teda iných ako samotná garáž, napokon (vi) podľa sťažovateľa rozporuplne pôsobia aj závery prokurátorky krajskej prokuratúry, ktorá síce považuje jeho námietku o nedostatočnom časovom vymedzení obdobia, za ktoré je potrebné požadované počítačové záznamy získať, za dôvodnú, ale na strane druhej konštatuje, že bolo toto časové obdobie dodatočne upravené, pritom takýto záznam mu nikdy nebol doručený.

11. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby nálezom rozhodol tak, že vysloví porušenie v bode 1 tohto odôvodnenia označených práv súhlasom prokurátora okresnej prokuratúry s príkazom policajta, príkazom prokurátora okresnej prokuratúry a upovedomením prokurátorky krajskej prokuratúry, aby všetky dotknuté akty zrušil, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie 5 000 eur a náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie označených práv sťažovateľa súhlasom prokurátora okresnej prokuratúry s príkazom na prehliadku vydaným policajtom, príkazom prokurátora okresnej prokuratúry na vydanie počítačových údajov, a to v trestnom konaní iniciovanom sťažovateľom, ktorý vystupuje v procesnom postavení oznamovateľa a poškodeného. Napadnutý súhlas (v spojení s príkazom, ktorý odobruje), ako aj napadnutý príkaz považuje sťažovateľ za nezákonné a nedôvodné v rovine ústavnej neudržateľnosti, rovnako aj upovedomenie prokurátorky krajskej prokuratúry o prieskume vo vzťahu k postupu prokurátora okresnej prokuratúry.

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

15. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.1. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv súhlasom prokurátora okresnej prokuratúry z 11. marca 2024 s príkazom policajta ČVS: KRPZ-KE-OKP1-608-001-V/2024 z 11. marca 2024 a príkazom prokurátora okresnej prokuratúry sp. zn. 3Pv 163/21/8803 z 11. marca 2024:

16. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity. To znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení

práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Z podstaty tejto ústavnej konštrukcie nepochybne vyplýva, že predmetom ústavného prieskumu zo strany ústavného súdu môže byť (v zásade) len také rozhodnutie, prípadne postup orgánu verejnej moci, proti ktorému už sťažovateľ v danom prípade nemá k dispozícii žiaden účinný prostriedok nápravy v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 227/2016, II. ÚS 187/2012, II. ÚS 356/2016 a I. ÚS 665/2016).

19. Ústavná sťažnosť teda nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domáčať ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchranej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hrozacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum.

20. Ústavný súd v uznesení č. k. IV. ÚS 319/2024-19 z 25. júna 2024 konštatoval, že sám sťažovateľ uviedol, že 25. marca 2024 podal žiadosť o preskúmanie postupu prokurátora okresnej prokuratúry pri poskytnutí súhlasu na vydanie príkazu policajta na prehliadku iných priestorov a pozemkov ČVS: KRPZ-KE-OKP1-608-001-V/2024 z 11. marca 2024, ako aj príkazu prokurátora okresnej prokuratúry na vydanie počítačových údajov č. k. 3Pv 163/21/8803-162 z 11. marca 2024, ktorú adresoval krajskej prokuratúre podľa § 210 Trestného poriadku, ktorá dosiaľ nebola vybavená. K tomu ústavný súd v uznesení č. k. IV. ÚS 319/2024-19 z 25. júna 2024 uviedol, že „Predmetný právny prostriedok ochrany bol zavedený zákonom č. 40/2024 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony s účinnosťou od 15. marca 2024, na základe ktorého bola v § 210 Trestného poriadku doplnená možnosť domáčať sa ochrany svojich práv žiadosťou o odstránenie prieťahov alebo iných nedostatkov v postupe prokurátora pri vykonávaní jeho pôsobnosti v prípravnom konaní, ktorú vybavuje prokurátor bezprostredne nadriadenej prokuratúry, ktorý je povinný žiadosť preskúmať a o výsledku žiadateľa upovedomiť.“. Možno vo vzťahu k príkazu policajta dodať, že súhlas prokurátora ako záväzne odobrujúci dotknutý príkaz je v kompetenčnom reťazci rozhodujúci a oba akty obsahovo a v ich právnych účinkoch integruje.

21. Sťažovateľ teda proti súhlasu prokurátora okresnej prokuratúry s príkazom policajta a proti príkazu prokurátora okresnej prokuratúry využil účinný prostriedok nápravy, ktorým disponoval podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku, na podklade ktorého právomoc krajskej prokuratúry predchádzala právomoci ústavného súdu rozhodnúť o námietkach sťažovateľa proti týmto aktom, čo bolo konštatované už v predchádzajúcom rozhodnutí ústavného súdu a predmetný nedostatok podmienok konania nemal ako pominúť (naopak, krajská prokuratúra svoju právomoc zrealizovala). V dôsledku toho ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto

jej časti z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, keď prvotne vecným aspektom je nedostatok právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde, pričom tento záver sa nevyhnutne týka celého okruhu sťažovateľom uplatnených práv, pretože sa nevymyká prieskumnému oprávneniu prokuratorky krajskej prokuratúry (pozri aj bod 26 tohto odôvodnenia).

III.2. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv upovedomením prokuratorky krajskej prokuratúry č. k. 1 KPt 342/21/8800-35 z 20. mája 2024:

III.2.1. Všeobecné východiská:

22. Podstata namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (rovnako tak aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny) spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd jeho občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Konceptia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd (III. ÚS 60/04, II. ÚS 374/06).

23. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, v danom prípade iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Inými slovami, ústavný súd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

24. Súčasťou obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (rovnako tak aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny) je teda právo účastníka konania na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom tejto ochrany.

25. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách. Teda podstata ústavnoprávneho prieskumu rozhodnutia sa v podstate sústreďuje len na tie prípadné pochybenia, v ktorých dôsledku by pre také rozhodnutie chýbal zákonný základ alebo by zjavne nemohlo viesť k naplneniu účelu, ktorý ním má byť dosiahnutý, alebo by v ňom bolo možné vidieť svojvôľu z iného dôvodu.

26. Za tejto situácie sa ústavný súd sústredil na posúdenie otázok, či upovedomenie prokurátorky krajskej prokuratúry predovšetkým v spojení s dôvodmi z neho vyplývajúcimi vo vzťahu k súhlasu prokurátora okresnej prokuratúry s príkazom policajta a príkazom prokurátora okresnej prokuratúry má zákonný podklad, vedie k naplneniu jeho účelu a či netrpí prejavom svojvôle. Vzhľadom na neoddeliteľnosť posúdenia zákonnosti postupu v trestnom konaní prokurátorkou krajskej prokuratúry od otázky zásahu do akýchkoľvek základných práv a slobôd (§ 2 ods. 2 Trestného poriadku, pozri aj zjednocujúce stanovisko pléna ústavného súdu č. k. PLz. ÚS 1/2024-9 zo 7. mája 2024) sú závery ústavného súdu relevantné pre posúdenie zásahu do všetkých sťažovateľom označených práv (teda či postup dotknutých orgánov predstavoval trestnoprocenno zákonný, a teda prípustný zásah do jednotlivých označených hmotných a procesných práv vyplývajúcich z ústavy a dohovoru, resp. či sa s touto otázkou napadnuté upovedomenie prokurátorky krajskej prokuratúry vysporiadalo ústavne udržateľným spôsobom).

III.2.2. Upovedomenie prokurátorky krajskej prokuratúry č. k. 1 KPt 342/21/8800-35 z 20. mája 2024:

27. Z obsahu upovedomenia prokurátorky krajskej prokuratúry vyplýva, že táto v úvode sťažovateľovi ozrejmila, že v súlade s § 200 ods. 3 Trestného poriadku postupuje policajt okrem prípadu, na ktorý je potrebné rozhodnutie alebo súhlas sudcu pre prípravné konanie alebo prokurátora, pri výkone dokazovania v prípravnom konaní samostatne a autonómne, čomu zodpovedá aj voľba dôkazných prostriedkov a poradie ich uplatnenia, sledujúc legitímny cieľ, ktorým je dôsledné objasnenie skutkového deja obstarávaním dôkazov objasňujúcich okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Touto optikou sa riadil aj prokurátor okresnej prokuratúry, ktorý udelil súhlas s príkazom na vykonanie prehliadky iných priestorov a pozemkov a sám vydal príkaz na vydanie počítačových údajov. Teda prokurátorka krajskej prokuratúry nezistila vo výbere dôkazných prostriedkov „*žiadne procesné pochybenie, nakoľko tieto zodpovedajú ust. § 119 ods. 3 Trestného poriadku.*“. Na tomto názore zotrvala aj pri námietke sťažovateľa spočívajúcej v tom, že prokurátor okresnej prokuratúry mal pred udelením súhlasu s jej vykonaním vypočítať znalca na účely vysvetlenia záverov ním podaného odborného vyjadrenia č. 233/2023, keďže „*ide o postup prokurátora v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 101 ods. 1 Trestného poriadku v znení účinnom ku dňu vykonania prehliadky, v ktorom postupe som nezistila procesné pochybenie prokurátora.*“, pričom opätovne prízvukovala, že „*Postupnosť vykonávania procesných úkonov a ich výber prináleží výlučne orgánom činným v trestnom konaní, pričom preskúmaním vyšetrovacieho spisu som zistila, že z vykonaného vyšetrovania vyvstala potreba zabezpečiť pôvodný kamerový záznam zo záznamového zariadenia kamerového systému, z ktorého boli exportované predložené obrazové záznamy na externom disku zn. Seagate.*“.

28. K námietke sťažovateľa o tom, že prokurátor pred udelením súhlasu s príkazom na vykonanie prehliadky iných priestorov a pozemkov dostatočne nevyhodnotil jeho výpoveď z 2. mája 2021, v ktorej mal výslovne uviesť, že páchatel' skutku mal asi zostať v garáži, v dôsledku čoho mal odpadnúť dôvod na vykonanie prehliadky, poukázala na to, že zo zápisnice o trestnom oznámení vyplýva, že páchatel' skutku zostal v garáži, pričom vo veci nebol produkovaný iný dôkaz túto výpoveď sťažovateľa rozporujúci, navyše za procesnej situácie, v ktorej sťažovateľ nebol

pre okolnosti na jeho strane dosiaľ vypočutý ako svedok – poškodený, keď by pri svojej výpovedi mal možnosť tento rozpor odstrániť.

29. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o potrebe vykonania domovej prehliadky s predchádzajúcim súhlasom sudcu pre prípravné konanie, ktorý bol potrebný aj z dôvodu, že sa priestory notárskeho úradu využívajú aj na bývanie, prokurátorka krajskej prokuratúry po citácii zákonnej úpravy účinnej v rozhodnej dobe, z ktorej obsahu vyplynulo splnenie zákonných podmienok na postup podľa § 101 Trestného poriadku, a nie na postup podľa § 100 Trestného poriadku, sťažovateľovi ozrejmila, že *„nakolko nehnuteľnosť, v ktorej bola prehliadka vykonaná je aj v zmysle informácií z príslušného katastra nehnuteľností evidovaná ako nebytový priestor vo Vašom vlastníctve, pričom z Vašej jedinej výpovede z 02.05.2021 vyplýva Váš trvalý pobyt na inej adrese, ako je adresa miesta, kde bola prehliadka vykonaná, z uvedeného dôvodu bol predmetný procesný úkon volený dôvodne a súhlas prokurátora s jeho vykonaním bol udelený v súlade so zákonom. K Vašej námietke, že prokurátor udelil súhlas napriek tomu, že nehnuteľnosť nebola označená ako sídlo notárskeho úradu, uvádzam, že nehnuteľnosť bola identifikovaná podľa údajov vyplývajúcich z príslušného katastra nehnuteľností, teda ako nebytový priestor vo Vašom súkromnom vlastníctve.“*

30. Napokon prokurátorka krajskej prokuratúry aprobovala vo svojom upovedomení aj prokurátorom okresnej prokuratúry vydaný príkaz na vydanie počítačových údajov, ktorého obsah považovala za dostatočne určitý a zodpovedajúci dosiaľ vykonanému vyšetrovaniu a potrebe porovnať obsah externého disku zn. Seagate, ktorý bol predložený do trestného konania 18. mája 2021, s počítačovými údajmi zo záznamového zariadenia, kde až po ich porovnaní bude možné skúmať, kedy a kým mohlo dôjsť k ich úprave. K námietke sťažovateľa, že príkaz prokurátora na vydanie počítačových údajov a logovacích záznamov neobsahuje obdobie, za ktoré sa majú logovacie záznamy poskytnúť, potvrdila dôvodnosť tejto námietky, pričom ju ale nevyhodnotila v prospech sťažovateľom požadovaného uplatnenia jej kompetenčných oprávnení. Vychádzala pritom z dodatočného doplnenia absentujúceho časového obdobia v príkaze prokurátora okresnej prokuratúry o časové rozpätie od 30. apríla 2021 do 18. mája 2021, keď toto časové rozpätie je v príčinnej súvislosti so skutkom, ktorý je predmetom vyšetrovania, ako aj s okolnosťami zistenými znalcom v podanom odbornom vyjadrení č. 233/2023, čo je zrejmé z obsahu písomného opatrenia policajta z 12. marca 2024, ktorým bol súdny znalec požiadaný o spracovanie nového odborného vyjadrenia týkajúceho sa počítačových údajov ním exportovaných priamo zo záznamového zariadenia kamerového systému počas vykonávania obhliadky miesta činu 12. marca 2024, na ktorej bol prítomný.

31. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému postupu policajta pri výkone prehliadky, čo sa obsahovo dotýka ním uplatnených námietok o vydaní príkazu policajta v utajovanom režime, neuvedení označenia nehnuteľnosti ako notárskeho úradu v písomnom príkaze, absencii súhlasu vlastníka nehnuteľnosti priamo v písomnom príkaze na vykonanie prehliadky a manipulácii s externým dátovým nosičom zn. Expansion Portable TB policajtom po tom, čo bolo toto zariadenie vydané do trestného konania otcom sťažovateľa, odstúpila podanie sťažovateľa na vybavenie vec dozorujúcemu prokurátorovi okresnej prokuratúry.

III.2.3. Posúdenie vecí:

32. Stíhanie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchatel'ov je ústavne aprobovateľným verejným záujmom, ktorého podstatou je prenesenie zodpovednosti za postihovanie najzávažnejších porušení základných práv a slobôd fyzickými osobami a právnickými osobami na štát. Ak umožňuje trestné právo realizáciu verejného záujmu na stíhaní trestnej činnosti pomocou nástrojov obmedzujúcich súkromie jednotlivca, potom ich použitie musí rešpektovať ústavnoprávne limity, lebo invazívne prostriedky so sebou nesú vážne obmedzenie základných práv a slobôd jednotlivca. K obmedzeniu súkromia tak môže zo strany verejnej moci dôjsť len celkom výnimočne a len vtedy, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné a účel sledovaný verejným záujmom nemožno dosiahnuť inak a zásah je primeraný (I. ÚS 98/2017). Orgány činné v trestnom konaní sú povinné pri výkone svojich kompetenčných oprávnení postupovať tak, aby do práv súkromnoprávneho charakteru nezasahovali viac a neprimerane dlhšie, ako to je nevyhnutné v právnom štáte. Vyjadrením ústavnoprávnych limitov akéhokoľvek zásahu do práv súkromnoprávneho charakteru je splnenie podmienky legality, legitimity a proporcionality takého zásahu.

33. Legalita zásahu štátu do práva na súkromie znamená, že zásah je možný len na základe zákona, resp. platného právneho predpisu, pričom pri posudzovaní splnenia tejto podmienky sa vychádza z toho, či bola rešpektovaná dostupnosť (verejné publikovanie právneho predpisu) a predvídateľnosť zákona. Legitimita vyžaduje, aby opatrenie umožňujúce zásah štátu do práva na súkromie zodpovedalo cieľu odôvodňujúcemu jeho legitimitu, ktorým môžu byť len záujmy výslovne špecifikované dohovorom, a to záujem štátu (z dôvodu ochrany národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojov a zločinnosti), záujem spoločnosti (z dôvodu ochrany zdravia alebo morálky, zabezpečenia hospodárskeho blahobytu krajiny) a záujem jednotlivcov (z dôvodu ochrany ich práv s slobôd). Proporcionalita znamená dodržanie rovnováhy vo vzťahu medzi právom jednotlivca na súkromie a výberom prostriedkov, ktorými štát disponuje pri plnení legitímneho cieľa.

34. Predmetné východiská sa vzťahujú aj na prípad sťažovateľa, pričom procesná aktivita orgánov činných v trestnom konaní je determinovaná ním podaným trestným oznámením, ktoré orgány činné v trestnom konaní preverujú v zmysle § 2 ods. 6, 10 a 11 Trestného poriadku v spojení s § 119 ods. 1 Trestného poriadku. Tento záver je čitateľný aj z obsahu upovedomenia prokurátorky krajskej prokuratúry, ktorá postupom podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku preskúmala postup kompetenčne podriadeného prokurátora, pričom konštatovala, že pri výbere dôkazných prostriedkov podľa § 119 ods. 3 Trestného poriadku nezistila žiadne procesné pochybenie. Tento záver sa vzťahoval aj na postup pri nariadení prehliadky iných priestorov a jeho odsúhlasenie prokurátorom okresnej prokuratúry, ktorý postupoval podľa v tom čase účinného znenia Trestného poriadku (do 14. marca 2024), pričom posúdila aj zákonnosť udeľovania súhlasu prokurátora s úkonom policajta, keďže ten bol oprávnený aj sám nariadiť vykonanie prehliadky alebo „*udelit' súhlas s jej vykonaním, prípadne súhlas odmietnuť, ak by s vykonaním úkonu nesúhlasil.*“. Prokurátorka krajskej prokuratúry sa vyjadrila aj k účelu výkonu prehliadky iných priestorov, ktorá bola determinovaná doobhliadaním garáže z dôvodu sťažovateľom udávanej pravdepodobnej prítomnosti páchatel'a skutku v jej priestoroch (v tomto ohľade je irelevantný obsah výkladu výpovede sťažovateľa, pretože obidve verzie sú materiálным predpokladom jej výkonu) a potrebou získania pôvodných kamerových záznamov, ktorá vyvstala na podklade záverov znaleckého

skúmania z dôvodu porovnania obsahu „externého disku zn. Seagate, ktorý bol predložený do trestného konania dňa 18. mája 2021 s počítačovými údajmi zo záznamového zariadenia“, keď „až po ich porovnaní bude možné skúmať, kedy a kým mohlo dôjsť k ich úprave.“. V tomto ohľade nemožno zohľadniť obranu sťažovateľa, ktorý poukazuje na dobrovoľné vydanie a odovzdanie záznamov na záznamovom nosiči, keďže túto skutočnosť orgány činné v trestnom konaní ani nespochybnili, ale až porovnaním odovzdaného záznamu s pôvodným záznamom bude možné zistiť či a v akej miere bol odovzdaný záznam upravovaný. Získať pôvodný záznam nebolo možné inak ako príkazom na vydanie počítačových údajov podľa § 91 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. Prokurátorka krajskej prokuratúry považovala nedostatočné časové vymedzenie obdobia, za ktoré sa pôvodné záznamy požadovali, za zákonný nedostatok, ale nie takej intenzity, ktorý by bol inicioval výkon jej kompetenčných oprávnení ako nadriadenej prokurátorky, a to z dôvodu dodatočného doplnenia absentujúceho časového obdobia v príkaze prokurátora okresnej prokuratúry, o časové rozpätie od 30. apríla 2021 do 18. mája 2021, ktoré je v príčinnej súvislosti so skutkom, ktorý je predmetom vyšetrovania, ako aj s okolnosťami zistenými znalcom v podanom odbornom vyjadrení č. 233/2023, čo je zrejmé z obsahu písomného opatrenia policajta z 12. marca 2024, ktorým bol súdny znalec požiadaný o spracovanie nového odborného vyjadrenia týkajúceho sa počítačových údajov ním exportovaných priamo zo záznamového zariadenia kamerového systému počas vykonávania obhliadky miesta činu 12. marca 2024, na ktorej bol prítomný. Prokurátorka krajskej prokuratúry pri súhlase prokurátora s príkazom policajta, ako aj pri príkaze prokurátora okresnej prokuratúry vecne posúdila ich zásadne relevantné aspekty, pričom tak konala v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku vzťahujúcimi sa na predmet jej prieskumu, ktoré interpretovala a aplikovala v súlade s ich obsahom. Jej úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné, jej postup bol pri aplikácii zákona ústavne konformný a po jeho preskúmaní ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľom označeným základným právom na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, keď sa, ako už bolo vysvetlené, tento záver vzťahuje aj na sťažovateľom uplatnené ďalšie základné práva majúce súkromnoprávny rozmer, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha v petite podanej ústavnej sťažnosti.

35. Rozhodovanie o dôvodoch na nariadenie prehliadky môže byť zo svojej podstaty vedené iba v rovine určitej pravdepodobnosti (nie istoty), pretože v prípravnom konaní zhromaždené dôkazy a iné informácie nie sú úplné. Dôvodom na zrušenie napadnutého príkazu, a to aj v kontexte súhlasu prokurátora s ním, by mohlo byť len jeho celkom absentujúce odôvodnenie či iný závažný exces majúci ústavnoprávnu dimenziu (podobne I. ÚS 292/2023, pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1675/12 z 5. februára 2013). Na rozhodnutie policajta nemôžu byť kladené také prísne nároky ako na rozhodnutie všeobecného súdu, zvlášť vo fáze trestného konania, v ktorej sa len zisťujú skutočnosti rozhodujúce pre ďalší postup orgánov činných v trestnom konaní.

36. Nad rámec uvedeného, a nie v primárnom, ale hodnotiteľnom význame ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že u oznamovateľa a zároveň poškodeného (teda nie podozrivého alebo obvineného) nie je štandardná aktivita, akú vyvíja sťažovateľ, teda z rôznych (ním tvrdených) procesných dôvodov atakujúca postup orgánov činných v trestnom konaní, ktoré vykonávajú úkony práve na účel objasnenia ním nahláseného skutku, keď sa prokurátor neuspokojil so skorším zastavením trestného stíhania. V upovedomení prokurátorky krajskej prokuratúry je dokonca zaznamenané jej vyjadrenie o tom, že sa sťažovateľ ako oznamovateľ trestnej činnosti a súčasne aj

poškodený vo veci cielene vyhýba nariadeným úkonom trestného konania, keď nebol dosiaľ počas celej niekoľkoročnej doby vedeného trestného stíhania vo veci svojho únosu vypočutý v procesnom postavení svedka – poškodeného. Zodpovedá tomu aj vyjadrenie prokurátorky krajskej prokuratúry v pasáži konkretizujúcej prítomnosť páchatel'a v garáži dotknutého objektu a nastolená polemika medzi ňou a sťažovateľom, ktorý nesúhlasil s interpretáciou svojho vyjadrenia o mieste pôsobenia páchatel'a, ktorý podľa jeho vyjadrenia „asi zostal v garáži“ a ktoré prokurátorka interpretovala ako „zostal v garáži“.

37. V konfrontácii s obsahovou hodnotou a právnou povahou sťažovateľom predstretých námietok považuje ústavný súd za potrebné zdôrazniť, že jeho úlohou v konaní o ústavnej sťažnosti nie je vykonať vlastné hodnotenie skutkového alebo právneho stavu (čo sťažovateľ obsahovo žiada), ale posúdiť, či orgány verejnej moci dostatočne rešpektovali garancie vyplývajúce z práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a predostreli dostatok dôvodov na prijatý právny záver, na čo je v predmetnej veci potrebné dať kladnú odpoveď. V tomto kontexte ústavný súd podotýka, že argumentácia sťažovateľ'a bola prezentovaná v rovine polemiky na úrovni zákona (pri spôsobe aplikácie Trestného poriadku) a skutkových zistení, na čo nemôže úspešne nadviazať odvodená ústavnoprávna argumentácia. Tá by bola aktuálna pre kasačné závery, len ak by bol (a to až) ústavne neutržateľný (nielen v základe nesprávny) samotný trestno-procesný postup, resp. jeho prieskum prokurátorkou krajskej prokuratúry.

38. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie

39. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. V priamej nadväznosti na tento záver ústavný súd nezistil porušenie ani ďalších vecne súvisiacich práv majúcich súkromnoprávnu povahu, ktorých porušenia sa sťažovateľ v petite podanej ústavnej sťažnosti domáha.

40. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľ'a uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu